

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **D. M. T.**, narozený X,
alias D. L. T., narozený X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2019, č. j. OAM-131/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jelikož opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce namítá, že výroková část napadeného rozhodnutí je neurčitá, neboť žalovaný porušil § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Účastník řízení nebyl náležitě identifikován dle § 18 odst. 2 správního řádu a nebylo uvedeno kompetenční ustanovení, na jehož základě je správní orgán příslušný k rozhodnutí. Žalobce dále namítá, že ve správním řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Dále tvrdí, že jeho žádost měla být posouzena meritorně, neboť žalobce uvedl novou skutečnost, a to že se obává v případě návratu do vlasti opětovného odsouzení a uložení trestu smrti za drogovou trestnou činnost, které se dopustil v České republice. Žalobce tento důvod žádosti nemohl uplatnit v přechozím řízení, neboť se o této skutečnosti dozvěděl až v průběhu doby z vietnamské televize. Hrozí mu tedy azylově relevantní újma. Žalobce se nadto ve vlasti nemá kam vrátit, jelikož tam nemá zázemí. Žalobce však nemohl dokázat každou část svého příběhu, jak vyplývá z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že s námitkami žalobce nesouhlasí, jelikož jsou neoprávněné a neprokazují, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem či vydal nezákonné nepřezkoumatelné rozhodnutí. Žalovaný žalobce dostatečně identifikoval a absence kompetenčního ustanovení ve výroku nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (k tomu odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30). Žalobce uvedl stejné motivy odchodu ze země a důvody podání žádosti jako v případě první žádosti, neuvedl ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ve vlasti žalobce nedošlo ke změně situace, která by opodstatňovala podání nové žádosti, což vyplývá z podkladů o zemi původu (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26). Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož opakovaná žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 5. 2. 2019, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, procedurální směrnice a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

6. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl do České republiky dne 5. 2. 2019 předán německými orgány v rámci dublinského řízení, přitom bylo zjištěno, že žalobce je veden v celostátním pátrání, a byl proto policejním orgánem zadržen. Téhož dne podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 13. 2. 2019 žalobce poskytl údaje k žádosti a učinil čestné prohlášení o své (pravé) totožnosti. Označil se jmény D. M. a příjmením T., datem narození X a vietnamskou státní příslušností. Dříve užíval jméno D. s příjmením L. T. a datum narození X, protože nechtěl mít problémy, pokud by se vrátil do vlasti. O cestovní doklad přišel v roce 2002, nový si na nepravdivé údaje pořídit nemohl. Žalobce uvedl, že pochází z Vietnamské socialistické republiky, je bez náboženského vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má čtyři děti (žijí ve Vietnamu), ale není s nikým v kontaktu. Do České republiky přicestoval v roce 2009, na cestě však byl od roku 2002.
8. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob bylo zjištěno, že žalobce byl pod identitou D. L. T. v České republice dvakrát odsouzen, a to za trestný čin nedovolené nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, a trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením. Za první z uvedených trestných činů byl ve věci sp. zn. 6 T 221/2009 dne 8. 1. 2010 odsouzen Okresním soudem v M. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 27 měsíců a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Za druhý z trestných činů byl ve věci sp. zn. 2 T 221/2013 dne 16. 12. 2014 odsouzen Okresním soudem v T. k trestu odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 20 měsíců a nadto byl mu uložen trest propadnutí věci.
9. Žalobce při pohovoru uvedl, že se obává, že pokud se vietnamská policie dozví o tom (což se domnívá, že by se stalo), že v České republice pěstoval marihuanu a byl odsouzen k trestu odnětí svobody, dostane ve Vietnamu za tuto trestnou činnost trest smrti. Žalobce neví, jestli je to upraveno zákonem, zná ale případy, ve kterých se tak v praxi stalo. Trest odnětí svobody vykonával v České republice od roku 2009, po svém propuštění hodně sledoval vietnamskou televizi, ze které se to dozvěděl, a začal mít obavy. V přechozím řízení o udělení mezinárodní ochrany tuto skutečnost nezmínil, protože si jí nebyl zcela jistý, nyní to však ví stoprocentně. O mezinárodní ochranu dříve nepožádal, neboť žil v České republice nelegálně a nikdo ho nechytil. To mu vyhovovalo, peníze na živobytí si vydělával, o legální pobyt v České republice neusiloval (jinak než žádostí o mezinárodní ochranu si legalizovat pobyt ani nemohl).
10. V září 2018 odcestoval do Německa, aby získal pobyt tam, ale vyhostili ho zpět do České republiky. Kdyby ho z Německa nevyhostili a od českého policejního orgánu se nedozvěděl, že nemá povolený žádný pobyt, o mezinárodní ochranu by nepožádal. Po návratu do vlasti by se mohl vyhnout problémům tím, že by se usadil v jiné části Vietnamu, ale přesto se bojí trestu smrti. Ztotožnili by ho podle otisků prstů, ačkoli v České republice byl odsouzen jako jiná osoba. Žalobce ve vlasti nebyl trestně stíhán, ale ví, že by na základě vietnamského zákona mohl být opětovně odsouzen za čin, pro který byl již odsouzen v jiném státu (proti rozsudku by se mohl odvolat). Žalobce se domnívá, že nemůže vycestovat zpět do vlasti za účelem opatření dokladů potřebných k legálnímu pobytu v České republice, protože zde nemá čistý trestní rejstřík.

11. Součástí správního spisu jsou také materiály z řízení o první žádosti žalobce ze dne 9. 12. 2011 pod jeho identitou D. L. T.. V tomto řízení žalobce jako důvody své žádosti uváděl, že byl členem komunistické strany a pracoval v armádě. Pro nesouhlas s politikou a korupcí uspořádal demonstraci, při které spálil svou průkazku a přestal být ve straně aktivní. Policisté demonstranty rozehnali, žalobce byl napomenut a poté byl pod dohledem místní samosprávy a policie, která mu nedovolila opustit obec. Vlast opustil přes hraniční přechod s Čínou na základě občanského průkazu, poté mu cestu zařizovali převaděči. Ve Vietnamu nebyl trestně stíhán, ale obával se, že pokud by se do vlasti vrátil, byl by obviněn z toho, že opustil obec bez povolení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 10. 2013, č. j. OAM-353/LE-LE18-LE05-2011, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že shledal rozpory v tvrzeních žalobce uváděných při prvním a doplňujícím pohovoru, jeho tvrzení tak pokládal za nevěrohodná a nepravdivá. Žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, reálně mu ve vlasti žádné nebezpečí nehrozilo. Žalobce proto nesplňoval zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
12. Pro posouzení situace v zemi původu je součástí správního spisu žalobce zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018, ze dne 28. 1. 2019, a informace OAMP, Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019. Dne 4. 7. 2019 se žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, nicméně nevyužil svého práva se k nim vyjádřit ani nenavrhл jejich doplnění.
13. Napadené rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku, bylo vydáno dne 1. 8. 2019 a žalobce si jej osobně převzal dne 21. 8. 2019. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že se jedná o opakovanou (v pořadí druhou) žádost žalobce a shrnul dosavadní průběh řízení. Dne 9. 12. 2011 podal žalobce první žádost, o níž bylo negativně rozhodnuto dne 23. 10. 2013 (pro stručnost žalovaný odkázal na příslušný spisový materiál). Žalobcem podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v H. K. zamítl rozsudkem ze dne 1. 7. 2014, č. j. 29 Az 21/2013-63, a kasační stížnost žalobce byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 Azs 158/2014-43. Žalovaný porovnal důvody druhé žádosti s tvrzeními žalobce v prvním řízení. Dospěl k závěru, že obava žalobce z opětovného potrestání (trestem smrti) za pěstování marihuany, za které byl odsouzen v České republice, je skutečnost, která žalobci byla objektivně známa již v průběhu řízení o jeho první žádosti. Žalobce měl tehdy nejen možnost tuto skutečnost uvést za účelem posouzení jeho žádosti, nýbrž i povinnost, o čemž byl poučen. Žalobci tak jde k tíži, pokud žalovanému některé okolnosti zatajil, neobstojí ani, že si v minulosti nebyl hrozbou jistý. K tíži jde žalobci i jeho přístup, neboť již od roku 2013 zde žil nelegálně a svou pobytovou situaci neřešil. Žalovaný řízení zastavil, jelikož nehledal podmínky pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud projednal a rozhodl věc přednostně v souladu s § 32 odst. 4 větou první zákona o azylu, neboť žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, jak již soud rozvedl pod bodem 9 tohoto rozsudku.
15. Žalobce předně namítá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo ve výrokové části neurčité, a to ze dvou důvodů. Jednak žalobce podle svých slov nebyl dostatečně identifikován (čímž má patrně na mysli neuvedení místa trvalého pobytu), jednak ve výroku rozhodnutí není uvedeno kompetenční ustanovení. Oběma otázkami se již zabýval Nejvyšší správní soud v

rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, a tyto své závěry zopakoval též v rozsudku ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30, jak přílehlavě argumentoval žalovaný. Krajský soud v Praze nemá důvod revidovat právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích (a v nich citované judikatuře) a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodnění těchto rozsudků na ně plně odkazuje. V tomto rozsudku proto soud na tyto žalobní body reaguje jen stručně s tím, že neuvedení některého z identifikačních údajů podle § 18 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu však v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám žalobce. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci žalobce. K absenci kompetenčního ustanovení soud konstatuje, že určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. odkaz na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí.

16. Vypořádání těchto dvou žalobních bodů lze shrnout tak, že ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevystala jakákoliv pochybnost o tom, že je žalobce jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností, která žádala o udělení azylu. Nevystaly ani žádné pochybnosti o tom, že byl žalovaný věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ve správním ani v soudním řízení žádnou takovou pochybnost nevyjádřil. Soud proto tyto námitky shledává nedůvodnými.
17. Žalobce dále namítá, že ve správním řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Toto konstatování však doprovází prakticky pouze parafrází obsahu těchto ustanovení s tím, že tato pravidla nebyla dodržena. Tato obecná tvrzení však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
18. Žalobce pak zejména namítá, že jeho opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být žalovaným posouzena jako nepřípustná, a řízení tak nemělo být zastaveno, neboť žalobce uvedl novou významnou skutečnost. Žalobce se v případě návratu do vlasti

obává opětovného odsouzení a možného uložení trestu smrti za drogovou trestnou činnost, které se dopustil v České republice. Je známo, že za trestnou činnost související s drogami se ve vlasti žalobce ukládají exemplární tresty. Žalobce tento důvod žádosti nemohl uplatnit v přechozím řízení, neboť neměl relevantní informace a byl přesvědčen, že mu nic nehrozí, pokud již byl jednou odsouzen. O tom, že by mohl být odsouzen opětovně, a to k vězení v nelidských podmínkách nebo dokonce k trestu smrti, se dozvěděl až v průběhu doby z vietnamské televize. Žalobce se nadto ve vlasti nemá kam vrátit, jelikož tam nemá zázemí. Motivem žádosti žalobce tak nebyla pouze snaha o legalizaci pobytu, ale nutnost zůstat mimo území vlasti, neboť žalobci hrozí azylově relevantní újma.

19. Opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též jen „ministerstvo“) ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
20. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“* Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
21. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil již např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ve kterém konstatoval, že *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
22. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést zdůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí*

žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

23. Nezbyvá než též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru vyjádřenému v následující právní větě: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
24. V dané věci žalobce k důvodům podání opakované žádosti nejprve uvedl, že by chtěl v České republice získat nějaký pobyt, aby zde mohl legálně žít (domnívá se, že jinak než žádostí o mezinárodní ochranu si legalizovat pobyt nemůže). Dále při pohovoru podrobně uvedl, že se obává, že pokud se vietnamská policie dozví o tom (což by se stalo; ztotožnili by ho na základě otisků prstů), že v České republice pěstoval marihuanu a byl zde soudem odsouzen k trestu odnětí svobody, bude ve vlasti za tuto trestnou činnost opětovně odsouzen a hrozí, že mu bude uložen dokonce trest smrti.
25. Pokud jde o nově uváděné skutečnosti, o kterých žalobce v průběhu správního řízení o první žádosti nehovořil, jde o takové skutečnosti, které již v době podání a rozhodování o první žádosti existovaly a o kterých žalobce objektivně věděl (musel vědět), neboť se vztahují k časovému období odsouzení a výkonu trestu žalobce v České republice před podáním jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tak měl (a mohl) uvést tyto skutečnosti již v rámci řízení o první žádosti. Tato tvrzení tudíž nelze s ohledem na shora uvedené považovat za nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Ani v jednom případě se tak nejedná o skutečnost novou, ohledně které by bylo třeba vést nové meritorní řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom obsahuje zdůvodněný závěr o tom, že žalobce v opakované žádosti neuvádí nové skutečnosti, resp. ačkoli i údajně nové skutečnosti uvádí, jde pouze o takové, které mohl uplatnit již v předchozím řízení o jeho první žádosti (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Soud se v té souvislosti ztotožňuje též s názorem žalovaného, že nelze přijmout tvrzení žalobce, že si dříve nebyl stoprocentně jistý, zda mu po návratu do vlasti v souvislosti s odsouzením na území České republiky může něco hrozit. Tuto tvrzenou subjektivní příčinu nepokládá soud za důvodnou (legitimní) a nelze než uzavřít, že se ze strany žalobce mohlo jednat o účelové konstruování nového azylového příběhu, neboť při poskytování údajů k opakované žádosti nejprve toliko prohlásil, že chce v České republice získat nějaký pobyt, aby zde mohl legálně žít, a dále při pohovoru otevřeně uvedl, že pokud by ho z Německa nevyhostili a od policejního orgánu se nedozvěděl, že zde nemá povolený žádný pobyt, o mezinárodní ochranu by nepožádal. Námitka žalobce, že jeho opakovaná žádost měla být posouzena meritorně, neboť žalobce uvedl novou skutečnost, je proto nedůvodná.
26. Žalobce závěrem poukázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, dle níž nelze po uprchlíkovi spravedlivě požadovat, aby dokázal každou část svého příběhu, a je tak v některých případech na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky

k zajištění nezbytných důkazů pro posouzení žádosti. Žalovaný nevycházel z dostatečných podkladů a nerespektoval skutečný stav věci.

27. K takto obecné žalobní námitce soud uvádí, že součástí správního spisu jsou mimo jiné materiály z řízení o první žádosti žalobce ze dne 9. 12. 2011 a též podklady k situaci ve Vietnamu z roku 2019, které mapují celkovou situaci a její vývoj (srov. bod 12 a 13 tohoto odůvodnění a seznam uvedený na str. 3 napadeného rozhodnutí). Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, je určité, odůvodněné a odpovídá okolnostem případu. Žalovaný vycházel při svém rozhodování z takových informací o politické a bezpečnostní situaci, jakož i o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které lze s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí i s ohledem na azylový příběh žalobce považovat za dostatečné a též za aktuální. Jakkoli by se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mohl a měl zabývat situací ve Vietnamu obšírněji (než jak učinil na str. 4-5 napadeného rozhodnutí), nemohl tento dílčí nedostatek ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, pro který by bylo v posuzovaném případě nutné napadené rozhodnutí zrušit (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť dospěje-li žalovaný k závěru o nepřipustnosti opakované žádosti v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu, je následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě a je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
29. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. října 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně